

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.H., zastoupený Mgr. Romanem Bělohlavým, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 1461/66, proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168, Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 01. 2016, č. j. 3760/DS/15-3

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 12. 11. 2015, č. j. 18691/OD-P/15, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť svým jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty vy výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané žalobě žalobce předně upozorňoval na to, že se nikdy nedoznal ke spáchání přestupku, pro který bylo vedeno přestupkové řízení. Dále namítal, že ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný nedodrželi zásadu zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a dále se zásadou řádného provádění

důkazů dle § 51 a násl. Správního řádu. Mezi žalobcem a správními orgány obou stupňů, je totiž základní rozpor o průběhu skutkového děje. Zatímco žalovaný tvrdí v napadeném rozhodnutí, že žalobce za jízdy držel mobilní telefon, tak žalobce sám toto popírá. Žalobce naopak od počátku řízení tvrdí, že při jízdě telefonoval za použití handsfree sady, která je pevně zabudována v jeho vozidle, a předmět, který držel během tohoto telefonického hovoru v ruce, nebyl mobilní telefon, ale dálkové ovládání výdejního stojanu, jehož funkci po telefonu řešil se svým zákazníkem.

Žalobce dále konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně zdůrazňuje, že není s odkazem na § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu důležité, zda žalobce z mobilního telefonu skutečně telefonoval, neboť přestupek je již samotné uchopení mobilního telefonu. Žalovaný se však odkazem na toto zákonné ustanovení není schopen vypořádat s obhajobou žalobce, neboť zatímco žalovaný fakticky tvrdí, že žalobce držel zcela bezdůvodně za jízdy mobilní telefon (výpovědi policistů totiž popírají, že by slyšeli jakýkoliv hovor). Zatímco žalobce toto jednoznačně popírá, neboť má ve vozidle handsfree sadu a zejména poukazuje na to, že skutečně za jízdy telefonoval, ale telefon v ruce nedržel. Pro řádné posouzení skutkového děje je tedy podstatné zjištění, která z výše uvedených verzí je pravdivá, když na dokazování v tomto směru žalovaný zcela rezignoval a následně na tomto neúplném dokazování pak staví veškeré své právní závěry.

Žalobce dále poukazoval na tvrzení správních orgánů obou stupňů, že verze žalobce stojí osamoceně, a že jí správní orgány považují za účelovou (viz např. strana 6 odst. 4 napadeného rozhodnutí). Dle názoru žalovaného bylo spáchání přestupku jednoznačně prokázáno výpověďmi policistů, kteří žalobce následně zastavili a kontrolovali. Nicméně správní orgány zamítly veškeré důkazní návrhy žalobce směřující právě k prokázání a potvrzení jeho skutkových tvrzení o odlišném průběhu skutkového děje. Podle žalobce je tedy skutečně zvláštní, když správní orgán následně uvádí, že žalobce svá tvrzení neprokázal. Žalovaný pak toto tvrzení správního orgánu ponechal bez jakéhokoliv přezkumu a pouze obecně konstatoval, že v postupu správního orgánu neshledal žádné vady, tedy fakticky žalovaný zastává stejný právní názor. Žalobce k tomu dále konstatoval, že tvrdí-li, že se skutek, jehož se měl dopustit, odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a přitom zde nejsou objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vyloučovaly (což s ohledem na charakter přestupkového děje není možné vyloučit zřejmě nikdy), měly být pro zachování potřebné rovnováhy provedeny důkazy, které žalobce k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhoval. Zde v důsledku toho, že žalobce využil svého práva navrhopat důkazy na svou obhajobu (a nic nenasvědčuje tomu, že by důkazní prostředky nebyly snadno dostupné), byl na dosah způsob, jak provedením těchto důkazů a jejich následným zhodnocením ověřit či vyvrátit vzájemně korespondující výpovědi obou policistů. Princip „rovnosti zbraní“, tj. že každá strana v řízení musí mít rovnou příležitost předložit svůj případ a žádná z nich nesmí být podstatně zvýhodněna vzhledem ke svému protivníku, platí i v občanskoprávním řízení a rovněž při soudním přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy (čl. 36 a 38 Listiny). Pakliže totiž Správní orgán důkazní návrhy žalobce zamítl, a žalovaný tento postup výslovně odsouhlasil, tak o nich nemohou v rámci správního uvážení činit správní orgány jakékoliv závěry, neboť se nejedná o hodnocení důkazů, ale o pouhé spekulace. Navíc jestli Správní orgán odmítne provést navržené důkazy a následně žalobci vyčte, že jeho tvrzení zůstalo osamoceně, a žalovaný takovéto jednání správního orgánu svým vlastním

rozhodnutím posoudí jako řádné a v souladu s platným právem, tak se jedná výslovně o důsledek činnosti žalovaného, neboť neumožnil žalobci svá tvrzení prokázat. K tomu žalobce dále uvedl, že správní trestání je trestním řízením svého druhu a podle Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. věci Öztürk proti Německu, Lauko proti Slovensku, Escoubet proti Belgii a další) se pro něj uplatní stejné zásady jako pro každé jiné trestní řízení. Při něm musí být zachována podle Úmluvy minimální práva, která zaručují spravedlivý proces. Mj. musí mít obviněný přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby a rovněž možnost „*vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě*“. Výsledek dokazování nelze bez řádného zdůvodnění předem předjímat a proto jej odmítnout (pro bližší argumentaci viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se opírají o skutkové závěry, které nejsou součástí spisového materiálu a nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobce argumentoval tím, že podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „PřestZ“) se o přestupku obviněného rozhoduje zásadně jen při ústním jednání. I z tohoto důvodu je vyloučené, aby správní orgán I. stupně i žalovaný činili skutkové závěry na základě místní znalosti a vlastní úvahy, bez opory v provedeném dokazování, což žalobce odmítá, neboť je toho právního názoru, že není možné v rámci přestupkového řízení vycházet z ničeho jiného, než z provedených důkazů. Dokazování je pak zapotřebí provádět zásadně jen při ústním jednání. Žalobce v rámci dokazování před správním orgánem navrhl, aby byl proveden vyšetřovací pokus, a to zejména k prokázání nepravdivosti tvrzení policistů, kteří popisovali, jakým způsobem pozorovali vozidlo žalobce, včetně toho, kde stáli a kam směřovali. Žalobce totiž namítal, že policisté nemohli vozidlo spatřit v místě, kde jej údajně měli spatřit, neboť je to mimo zorný úhel lidského oka.

Opětovně ani žalovaný se nepozastavil nad skutečností, že správní orgán I. stupně činí závěry na základě své jakési znalosti místa a námitku žalobce, že se jedná o důkaz v rozporu se zákonem, resp. že se vůbec nejedná o důkaz, zcela ignoroval.

Dle § 51 odst. 1 správního řádu je možné použít všechny důkazní prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Nicméně výčet důkazů uvedený v § 51 odst. 1 správního řádu je pouze demonstrativní a tak správní orgán mohl a měl provést i jiné důkazy k prokázání nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. S ohledem na to, že správní řád neupravuje výslovně postup při místním šetření, mohl žalovaný, popř. správní orgán I. stupně postupovat podpůrně dle § 104c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TŘ“), popř. mohl provést prověrku na místě dle § 104e TŘ.

Pokud jde o tvrzení správního orgánu, že zná místo, kde mělo dojít k popsání skutku, a s odkazem na tyto své znalosti hodnotí výpověď policistů, tak je nutné namítnout, že správní orgán fakticky postupoval, jako kdyby provedl prověrku na místě dle § 104e TŘ, ovšem žalobci ani jeho právnímu zástupci neumožnil účast na tomto úkonu a zejména pak zcela

absentuje jakýkoliv záznam ve spisu, že by byl takový důkaz v rámci správního řízení proveden.

Žalobce se v rámci předchozího řízení vyjadřoval i k tomu, že je skutečně s podivem, jak nekriticky správní orgán I. stupně přejímá tvrzení policistů, že byli na odchodu od vchodu do Městské policie ke svému vozidlu a přesto viděli vozidlo žalobce, které by fakticky museli mít stranou za zády a mimo svůj zorný úhel. I z tohoto důvodu byl navrhován vyšetřovací pokus popř. rekonstrukce, aby byla tvrzení policistů ověřena a postavena na jisto, zda skutečně mohli vidět vozidlo tak, jak popisovali, když na nesprávnost tvrzení policistů byl správní orgán I. stupně upozorňován. Kdyby správní orgán I. stupně provedl navrhovaný důkaz, tak by následně byl povinen s takovým důkazem zacházet v souladu se správním hodnocením a nenahrazoval by absenci objektivního důkazu neprokazatelným a nepřezkoumatelným tvrzením o znalosti správního orgánu I. Stupně. Podle žalobce žalovaný opětovně tuto výtku vůči postupu správního orgánu I. stupně nijak v napadeném rozhodnutí neřešil a ponechal ji bez komentáře, a fakticky tedy přijal postup správního orgánu I. stupně za řádný. V této souvislosti žalobce uvedl, že obehnutí pravidel pro získání určitého typu důkazu představuje porušení práva na spravedlivý proces a tím porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jako důkaz lze použít pouze prostředek, jímž lze objasnit skutečný stav věci a který byl získán na základě určitých a předvídatelných pravidel (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 190/01). Z judikatury Ústavního soudu (vztahující se sice věcně k daňovému řízení, nicméně vzhledem k podobnosti řešené otázky i právní úpravy není důvodu k ní nepřihlížet; srov. nálezy ze dne 11. 09. 2001 sp. zn. I. ÚS 591/2000, dále též nálezy ze dne 13. 08. 2001 sp. zn. I. ÚS 159/1999, nálezy ze dne 29. 10. 2002 sp. zn. II. ÚS 232/2002) pak dále vyvstává jednoznačný závěr, že je třeba zachovávat pravidlo „rovnosti zbraní“, které je vyjádřeno nyní v ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu. Rovněž toto hodnocení důkazů bylo v rozporu se základními zásadami správního řízení, a pakliže žalovaný tento vadný postup správního orgánu I. stupně nevytkl, nezbylo žalobci, než se domáhat přezkumu ve správním soudnictví.

Co se týče ostatních námitek žalobce vůči postupu správních orgánů obou stupňů, žalobce setrval na veškerých svých námitkách uvedených v odvolání proti napadenému rozhodnutí, když na tuto argumentaci žalobce odkazoval a činil jí součástí žaloby proti napadenému rozhodnutí.

Závěrem žalobce namítal, že skutek popsáný ve výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá výsledkům, neboť je ve vztahu k žalobci tvrzeno zavinění pouze ve formě nedbalosti.

silničním provozu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f, bod 1) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 31. 8. 2015 v 15:15 hod. na pozemní komunikaci v Karlových Varech, Moskevské ulici u budovy Městské policie Karlovy Vary, řídil motorové vozidlo tov. zn. Audi, reg. zn. ..., přičemž za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, přestože se to nesmí, kdy tímto jednáním porušil právní povinnost uloženou mu ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.“

V dalším dokazování a v jeho hodnocení však žalovaný vůbec ničeho k subjektivní stránce zavinění žalobce žádnou nedbalost nekonstatuje, naopak veškeré důkazy směřují k prokázání toho, že žalobce uchopil mobilní telefon úmyslně. Výroková věta tak neodpovídá výsledkům dokazování a v rámci hodnocení důkazů se rovněž s otázkou nedbalosti nijak neoperuje. Rovněž toto pochybení Správního orgánu nebylo ze strany žalované nijak přezkoumáno.

Žalobce žádal, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Nejprve konstatoval, že žalobní petit ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích obsahuje námitky, které byly uplatněny v odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, k těmto se žalovaný vyjádřil již v odůvodnění žalovaného rozhodnutí a na svém stanovisku nemá, co by měnil. K námitce žalobce, že se ke spáchání přestupku nikdy nedoznal, a že popírá držení hovorového zařízení s odkazem na handsfree sadu instalovanou ve vozidle, kdy hovor vedl prostřednictvím tohoto zařízení a v ruce držel dálkový ovladač výdejního stojanu pohonných hmot, žalovaný uvedl, že se s touto námitkou neztotožnil a je toho názoru, že držení hovorového zařízení při řízení vozidla bylo žalobci spolehlivě a beze zbytku prokázáno již správním orgánem prvního stupně. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu, když zjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Stejně jako v průběhu odvolacího řízení se žalovaný odkazoval na ustanovení § 52 správního řádu, jímž jsou účastníci řízení vázáni povinnostmi označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán však není návrhy účastníků řízení vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud správní orgán navrhovaný důkaz odmítne, musí svůj postup v odůvodnění rozhodnutí řádně odůvodnit. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno výpovědí svědků, bylo již nadbytečné další dokazování například rekonstrukcí, vyšetřovacím pokusem či výsledkem svědka S. K navrhovanému výsledku svědka S. pak žalovaný dodal, že tento svědek ani nebyl spáchání přestupku přítomen a nemůže se vyjádřit k tomu, zda žalobce v inkriminovaný okamžik držel či nikoliv při řízení vozidla v ruce hovorové zařízení. K námitce žalobce, že došlo k porušení ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, jímž je správní orgán vázán povinností dokazování zásadně jen při ústním jednání, žalovaný uvedl, že z předmětného ustanovení zákona o přestupcích vyplývá, že v prvním stupni koná správní orgán ústní jednání. Ustanovení § 74 zákona o přestupcích obligatorně nestanoví dokazování pouze v rámci ústního jednání. Pokud by tomu tak bylo, bylo by toto ustanovení v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu, které správní orgán zavazuje povinností včas vyrozumět účastníky řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní orgán mohl provést i další důkazy, jako je například prokázání nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Žalovaný své stanovisko opřel o ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, jímž je řečeno, že „k provedení důkazů lze použít...“ s důrazem na slovo *lze*. Z díkce ustanovení tedy nevyplývá, že správní orgán má povinnost provést všechny následně taxativně uvedené způsoby dokazování. Správní orgán provádí takové důkazy, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu správními předpisy. Žalovaný pak zcela odmítal výtku žalobce, že nebyl proveden

důkaz prokazující věrohodnost či nevěrohodnost svědecké výpovědi policistů. Svědci byli před započítím výpovědi poučeni o následcích nepravdivé či neúplné výpovědi. Pokud žalobce měl důkazy prokazující jeho podezření o nepravdivé výpovědi svědků, bylo na něm, aby takové důkazy správnímu orgánu prvního stupně předložil. Žalobce opakovaně namítal vadný postup správních orgánů obou stupňů, který jednak spatřoval v tom, že správním orgánem prvního stupně nebyly provedeny všechny důkazy jím navrhané (vyšetřovací pokus nebo rekonstrukce) a žalovanému pak, že se nezabýval jeho námitkami. Žalovaný k těmto námitkám zaujal následující stanovisko. Je věcí správního orgánu prvního stupně, jaké důkazní prostředky a v jakém rozsahu zvolí, jeho postup ale vždy musí být v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 a § 51 odst. 1 správního řádu. Žalovaný dále uvedl, že dokazování protiprávního jednání bylo prováděno správním orgánem prvního stupně, který ke způsobu zavinění konstatoval nedbalost. Žalovaný, jako správní orgán druhého stupně, v rámci odvolacího řízení přezkoumával soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, s právními předpisy. S odkazem na výše uvedené trval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí

Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, hodnotil žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhol, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

Součástí správního spisu je úřední záznam PČR a oznámení přestupku PČR ze dne 31. 8. 2015, z něhož vyplývá, že dne 31. 8. 2015, v 15:15 hodin, v Karlových Varech, na ul. Moskevská 34, řídil žalobce motorové vozidlo zn. Audi A5, spz... a za jízdy držel v pravé ruce mobilní telefon. Hlídka vozidlo zastavila v ul. Moskevská 78 a řidiči sdělila uvedený přestupek a chtěla mu uložit blokovou pokutu. Řidič poté, co mu hlídka na jeho dotaz sdělila, že za toto jednání jsou body, chtěl věc dořešit na úřadě. Řidič se k oznámenému přestupku vyjádřil tak, že: „*S přestupkem nesouhlasím. Hlídka chtěla předložit výpis hovorů. Výzvy jsem uposlechl s tím, že výpis hovorů dodám, až bude zaslán operátorem.*“ a oznámení podepsal. Dále je součástí správního spisu fotodokumentace založená na listech č. 7 a 8 spisu, na které je zachyceno vozidlo zn. Audi, spz ..., se staženou střechou a interiér tohoto vozidla, kdy se v přední přihrádce mezi sedadlem řidiče a sedadlem spolujezdce nachází mobilní telefon světlé barvy. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 7. 10. 2015 vyplývá, že žalobce k dané věci uvedl, že hlídka stála na nejbližší vzdálenost 10 m, po zastavení mu hlídka sdělila, že telefonoval za jízdy. Žalobce se jej dotázal, zdali je to trestné, a zda jsou za to body. Na základě toho, že mu policista odvětil, že ano, přestal s ním komunikovat, protože mu přišel nekompetentní v této věci. Žalobce správnímu orgánu předložil písemnost, ze které je podle něj, zřejmé, že má ve vozidle handsfree. Dále uvedl, že za jízdy hovořil přes handsfree, přičemž v ruce držel přístroj (dálkový ovladač výdejního stojanu), který používá v zaměstnání a zákazníkovi vysvětloval, jak tento přístroj funguje. Žalobce dále poukázal na svou evidenční kartu řidiče, ze které vyplývá, že je slušným řidičem, neboť má pouze jeden záznam. Žalobce tvrdil, že policisté získali přesný popis mobilního telefonu až po zastavení vozidla, kdy prováděli fotodokumentaci vnitřku vozidla. Součástí spisu je dále protokol o výpovědi

svědka, zakročujícího člena hlídky PČR, pprap. R., ze dne 6. 11. 2015. Svědek pprap. R. vypověděl, že předmětného dne, kolem 15. hod., stáli se služebním vozidlem před Městskou policií Karlovy Vary, na ul. Moskevská, kdy s kolegou stáli mimo vozidlo a chystali se nastupovat do vozidla. V tu chvíli si všiml vozidla zn. Audi (kabriolet), které přijíždělo z ul. nám. M. Horákové směrem od ul. Dr. Janatky a odbočovalo do ul. Moskevská. Vozidlo mělo stažená okna a střechu. Řidič tohoto vozidla držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon bílé barvy. Po odbočení, kdy spatřil hlídku PČR, dával ruku s telefonem směrem dolů k řadící páce, telefon držel stále v ruce. Hlídka nastoupila do vozidla a řidiče zastavila v ul. Moskevská. Svědek žalobci sdělil přestupek, kterého se dopustil, a za který chtěl udělit blokovou pokutu. Poté, co mu svědek na jeho dotaz sdělil, že za uvedený přestupek jsou body, chtěl věc dořešit ve správním řízení. Svědek žalobce vyzval, aby mu předložil výpis hovorů k nahlédnutí, toto žalobce odmítl s tím, že výpis hovorů předloží ve správním řízení. Svědek v prostředním kastlíku u řadící páky viděl mobilní telefon, který odpovídal tomu, který držel v ruce, když projížděl kolem nich u Městské policie. Poté co řidič nesouhlasil, byl svědkem vyzván, zda má u sebe maketu mobilního telefonu nebo jiné předměty, které by bylo možné zaměnit za mobilní telefon a případně aby je předložil. Řidič žádný takový předmět nepředložil. Svědek nahlédl do přihrádek ve vozidle, nechal si od řidiče otevřít i přihrádku u spolujezdce, v přihrádkách žádné předměty nebyly, které by bylo možné zaměnit za mobilní telefon. V době zjištění přestupku svítilo slunce, nepršelo a kolem hlídky jel řidič nízkou rychlostí. Na otázky správního orgánu pak svědek dodal, že projíždějící vozidlo viděl na vzdálenost 8 možná 10 metrů, kdy nejkratší vzdálenost byla 2 metry, když projížděl kolem nich, řidiče pozoroval 5 až 6 vteřin, řidič s přestupkem nesouhlasil poté, co mu bylo sděleno, že přestupek je za trestné body. Na otázky zmocněnce žalobce dále svědek uvedl, že žalobce viděl v křižovatce ul. Moskevská a nám. M. Horákové u Městské policie, předtím, než začal odbočovat do ul. Moskevská, na úrovni před přechodem pro chodce na ul. M. Horákové, v té době jelo vozidlo krokem, odhadem 4 km/hod. Svědek v tu dobu stál u přední části jejich vozidla, když chtěl obejít vozidlo, aby nastoupil a jeho kolega stál u zadní části jejich vozidla. Z protokolu o výpovědi svědka, zakročujícího člena hlídky PČR, pprap. Š. ze dne 6. 11. 2015 je zřejmé, že dne 31. 8. 2015 jeho služební vůz byl zaparkovaný před Městskou policií, před hlavním vchodem. Svědek nastupoval na místo spolujezdce, když si všiml, že z levé strany z ul. M. Horákové, ve směru od ul. Západní, na ul. Moskevská, přijíždí vozidlo, kabriolet, které mělo staženou střechu a jelo velmi pomalu, do 10 km/hod., jehož řidič drží v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Když kolem nich řidič projížděl, dal ruku, v níž držel mobilní telefon, dolů. Mobilní telefon byl bílé barvy, vozidlo pokračovalo směrem do Tuhnic. Hlídka vozidlo zastavila za křižovatkou s ul. Charkovská. Kolega následně řidiče seznámil s přestupkem, tedy s tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Na dotaz řidiče, zdali je přestupek bodovaný, mu kolega sdělil, že ano. Na to řidič odpověděl, že s přestupkem nesouhlasí a žádal o projednání ve správním řízení. Na dotaz kolegy dále řidič uvedl, že ve vozidle žádné předměty, které by připomínaly mobilní telefon, nemá. Na otázky správního orgánu dále svědek uvedl, že stál u pravých dveří spolujezdce služebního vozidla na ul. Moskevská naproti vchodu Městské policie, na řidiče projíždějícího vozidla viděl ze vzdálenosti cca 5 – 7 metrů, v té době byla denní doba, jasno, řidič byl ve vozidle sám, ve výhledu na žalobce nebránila žádná překážka, protiprávní jednání viděl zhruba jednu až dvě vteřiny, poté řidič sklonil ruku dolů ke středovému sloupku jakoby k řadící páce, v době kontroly měl řidič telefon položený v přihrádce před řadící pákou, zběžným pohledem svědek neviděl žádný jiný předmět, který by vypadal jako mobilní telefon, řidič s přestupkem nesouhlasil, jelikož se

jednalo o bodovaný přestupek. Na otázky zmocněnce žalobce pak svědek uvedl, že poprvé vozidlo spatřil na ul. nám. M. Horákové, jak přijelo k ul. Moskevská, asi 3 metry před přechodem pro chodce. Součástí správního spisu je dále protokol o ústním jednání o přestupku ze dne 6. 11. 2015, kdy z tohoto dokumentu je zřejmé, že žalobce poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích, kdy svědci nejsou schopni přesně uvést, kde stál druhý z policistů, spatření vozidla na přechodu v ul. M. Horákové je mimo zorný úhel svědků, svědek R. byl otočen k přechodu zády, dle fotografií je zřejmé, že pohled na řidiče byl možný zepředu, žádný ze svědků nebyl schopen uvést cokoliv o obsahu hovoru, svědek R. informaci o tom, že si nechal otevřít kastlík u spolujezdce uvedl, až při svědecké výpovědi a jeho tvrzení není podepřeno žádným důkazem, tvrzení žalobce, že svědky spatřil na chodníku před Městskou policií se strážníky Městské policie není nijak vyvráceno. Žalobce předložil důkaz, že je jeho vozidlo vybaveno zabudovaným handsfree, a tedy neměl důvod, aby telefonoval bez použití handsfree. Žalobce potvrdil, že telefonoval, odmítl však, že by držel v ruce mobilní telefon. Ohledně obsahu hovoru navrhnul žalobce provést výslech svědka, pana M.S., který by se měl vyjádřit k obsahu telefonního hovoru a pokud bude schopen i k tomu, zda předmětný hovor byl veden přes handsfree. Dále žalobce navrhnul provedení místního šetření a vyšetřovacího pokusu k ověření pravdivosti výpovědi svědků. V závěru jednání žalobce uvedl, že lze usuzovat, že svědecké výpovědi jsou pouze reprodukcí sepsaného úředního záznamu a oznámení přestupku.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že po prostudování předložené spisové dokumentace má odvolací správní orgán za prokázané, že žalobce dne 31. 8. 2015, v 15:15 hodin, na pozemní komunikaci v Karlových Varech, ul. Moskevská, u budovy Městské policie, řídil motorové vozidlo zn. Audi, spz ..., přičemž za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, dle něhož nesmí řidič při jízdě vozidlem držet v ruce telefonní přístroj. Porušení uvedené právní povinnosti má odvolací správní orgán za prokázané obsahem spisové dokumentace, zejména pak oznámením přestupku, úředním záznamem a výpovědích svědků, přičemž jejich výpověď není v rozporu s oznámením přestupku PČR a úředním záznamem zakročujícího člena hlídky PČR. Výpověď těchto svědků není ani ve vzájemném rozporu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu v rozhodném znění *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podle § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona v rozhodném znění *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *správní orgán v prvním stupni o přestupku koná ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Podle § 51 odst. 1 a 2 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. (2) O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

Podle § 52 téhož zákona *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Soud má za zcela jednoznačně prokázané, že se žalobce dopustil jednání ve smyslu shora citovaného § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona. Jednání žalobce bylo ve správním řízení před správním orgánem I. stupně prokázáno nejen oznámením o přestupku a úředním záznamem, ale především výpověďmi zasahujících policistů prap. R. a prap. Š. Z jejich výpovědí je zcela zřejmé, že v době spáchání přestupku žalobcem stáli se služebním vozidlem před Městskou policií Karlovy Vary, na ul. Moskevská. Stáli mimo vozidlo a chystali se nastupovat do vozidla. V tu chvíli si všimli vozidla žalobce, které přijíždělo z ul. nám. M. Horákové směrem od ul. Dr. Janatky a odbočovalo do ul. Moskevská. Vozidlo mělo stažená okna a střechu. Ve výhledu na žalobce jim nebránila žádná překážka. Dále z výpovědi svědků vyplynulo, že žalobce držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon bílé barvy. Po odbočení, kdy spatřil hlídku PČR, dával ruku s telefonem směrem dolů k řadící páce, telefon držel stále v ruce. Kolem hlídky jel žalobce nízkou rychlostí. Svědci žalobce viděli na vzdálenost 8 až 10 metrů. Nejkratší vzdálenost byla 2 metry, když projížděl kolem nich, žalobce pozorovali 5 až 6 vteřin. Z fotodokumentace, která je taktéž součástí správního spisu, je zřejmé, že vozidlo žalobce je tzv. kabriolet, a tudíž je do vozidla a především na řidiče dobře vidět.

Z veřejně dostupné internetové stránky <https://www.google.cz/maps/place/Moskevská> za pomoci tzv. Street view soud poté zjistil, že z místa před služebnou městské policie, resp. z místa, které popisovali oba svědci, že se nacházeli v době, kdy spatřili žalobce, jak se dopouští přestupku, je přehledně vidět jak na možná přijíždějící vozidla z nám. Dr. M. Horákové, tak poté i na vozidla projíždějící okolo služebny městské policie v ul. Moskevská. Přičemž ve chvíli, kdy se oba svědci nacházeli v blízkosti služebního vozu zaparkovaného před služebnou, z místa jimi uvedeného, mohli dobře pozorovat žalobce a jeho jednání. V

dobrém výhledu na přestupkové jednání žalobce nemohl v danou chvíli zabránit ani tzv. windshield použitý žalobcem.

S ohledem na shora uvedené soud opětovně uvádí, že má za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Výpovědi zasahujících policistů má za věrohodné a v rozhodujících skutečnostech si korespondující. Pokud žalobce upozorňuje, že se výpovědi zasahujících policistů v některých pasážích liší, soud k tomu uvádí, že pokud by svědci vypovídali naprosto totožně, bez nepatrných odchylek, svědčilo by to spíše o jejich nevěrohodnosti a tendenčnosti jejich výpovědí. Soud je toho názoru, že o věrohodnosti jejich výpovědi není pochyb, přičemž na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že oba zasahující policisté nebyli schopni říci cokoli o obsahu hovoru žalobce, který držel v ruce při řízení svého vozidla telefonní přístroj. Navíc soud uvádí, že ke spáchání přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu dojde ve chvíli, kdy fyzická osoba drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Tedy je zcela nepodstatné pro posouzení spáchání přestupku žalobcem, zda zasahující policisté slyšeli cokoli z telefonického hovoru žalobce.

K poukazu žalobce, že je jeho vozidlo vybaveno tzv. sadou handsfree soud konstatuje, že dané tvrzení nijak neprokazuje skutečnost, že žalobce netelefonoval ze svého mobilního telefonu, který měl při sobě, což je patrné i z fotografické dokumentace, jež je součástí správního spisu. K argumentaci žalobce, že během jízdy držel dálkové ovládání výdejního stojanu a nikoliv mobilní telefon poté soud uvádí, že se mu jeví jako zcela účelová, neboť přestupkové jednání žalobce bylo jednoznačně prokázano, a to výsledky zakročujících strážníků, současně byl opatřen dostatek důkazů (oznámení o přestupku, úřední záznam, fotografická dokumentace atd.) a jiných podkladů prokazujících bez pochybností skutkový stav věci. Navíc žalobce byl vyzván zasahujícím policistou k tomu, aby v případě, že u sebe má maketu mobilního telefonu nebo jiné předměty, které by bylo možné zaměnit za mobilní telefon, tyto předložil. Žalobce však nic nepředložil.

Žalobce dále namítal, že správní orgány zamítly veškeré důkazní návrhy směřující k prokázání jeho skutkových tvrzení o odlišném průběhu skutkového děje a je tedy zvláštní, když následně uvádí, že žalobce svá tvrzení neprokázal. Soud k tomu uvádí, že podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně provedl veškeré důkazy k řádnému zjištění skutkového stavu věci. V souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory a dal příležitost žalobci k navržení důkazů, které by podpořili jeho tvrzení. Žalobce měl přiměřený čas a možnost ke své obhajobě. Žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení výslech svědka pana M.S., který byl dle jeho tvrzení oním klientem, se kterým hovořil v daném okamžiku, podle tvrzení žalobce přes sadu handsfree, o dálkovém ovládání výdejního stojanu a dále žalobce navrhl provedení místního šetření a vyšetřovacího pokusu. Správní orgán tyto důkazy neprovedl s tím, že se jedná o nadbytečné úkony, s čímž soud souhlasí. Pan M.S. nebyl přítomen jednání žalobce a nemohl jednoznačně určit, zda žalobce telefonoval přes sadu handsfree či nikoliv. Soud

opakovaně uvádí, že má za prokázané jednání žalobce, kterým se dopustil přestupku a i z jeho pohledu by bylo provedení místního šetření a vyšetřovacího pokusu za nadbytečné.

K argumentaci žalobce, že dokazování je zapotřebí provádět zásadně jen při ústním jednání, soud uvádí, že sice podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán v prvním stupni o přestupku koná ústní jednání, ovšem podle § 51 odst. 2 správního řádu lze provádění důkazů provést i mimo ústní jednání. O takovém to provádění důkazů musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgán I. stupně činil skutkové závěry na základě místní znalosti a vlastní úvahy bez opory v dokazování, neboť v rámci přestupkového řízení není možné vycházet z ničeho jiného než z provedených důkazů. Soud k tomu uvádí, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z podkladů, které jsou součástí správního spisu. Jedná se především o oznámení o dopravním přestupku ze dne 2. 9. 2015, oznámení o zahájení řízení, fotodokumentace, úředního záznamu zakročujících policistů, výpisu z evidence karty řidiče, záznamu o určení oprávněné úřední osoby. Tyto důkazy byly provedeny v rámci ústního jednání dne 7. 10. 2015, o němž byl pořízen protokol. Dále byl žalobce uvědomen o provedení důkazu ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu mimo ústní jednání. Jednalo se o výsledch zakročujících policistů, o němž byly pořízeny protokoly ze dne 6. 11. 2015, sp. zn. 15053/OD-P/15/Ka, (ve správním spise na čl. 25 a 29), přičemž výsledku byl přítomen zástupce žalobce. Dále bylo správním orgánem I. stupně konáno ústní jednání dne 6. 11. 2015, na němž byla konstatována a čtena úplná spisová dokumentace projednávaného přestupkového jednání žalobce. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěrům o skutkovém stavu věci na základě důkazů, které provedl v rámci správního řízení vedené před ním. K tvrzení správního orgánu, že je mu známo místo, kde k protiprávnímu jednání mělo dojít, soud uvádí, že dané tvrzení není žádným důkazem ve smyslu místního šetření, jak v žalobě naznačuje žalobce. Jednalo se o pouhé tvrzení v rámci hodnocení důkazů. V této souvislosti soud poukazuje na § 68 odst. 3 správního řádu, kde je uvedeno, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tvrzením, že správní orgán zná místo, kde mělo dojít k popsánému skutku, hodnotil správní orgán I. stupně věrohodnost výpovědi zasahujících policistů, tedy věrohodnost důkazu. Ze strany správního orgánu tak šlo pouze o hodnocení důkazu a nikoliv o provedení místního šetření.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že skutek popsany ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá výsledkům řízení, neboť je ve vztahu k žalobci tvrzeno zavinění pouze ve formě nedbalosti, přičemž zároveň v rámci dalšího hodnocení a dokazování správní orgán I. stupně ničeho k subjektivní stránce zavinění žalobce ničeho nekonstatuje a naopak veškeré důkazy směřují k prokázání úmyslného jednání.

Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil přestupkového jednání z nedbalosti. V odůvodnění svého rozhodnutí poté konstatoval, že: „Vzhledem k tomu, že se obviněný k jednání nedoznal, nelze zjistit, z jakého důvodu nerespektoval uvedenou právní povinnost. Nelze tak jednoznačně určit, zda-li se v tomto

případě jednalo o vědomé jednání anebo o jednání z nedbalosti. Je však zřejmé, že minimálně se zde jednalo o zavinění z nedbalosti, kdy podezřelý mohl a měl vědět, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, pokud za jízdy drží v ruce telefonní přístroj.“ Správní orgán I. stupně se tak jednoznačně vyjádřili k formě zavinění žalobce a shledal, že se jednalo o nedbalost. Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný. Výroková část, tak odpovídá výsledkům dokazování.

Soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo a bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a žalovaný se nedopustil žádného pochybení, když aproboval postup a závěry, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová